

CORSARIS

EL CLUB DE LA CISTELLA

d'Àngel Burgas

EL CLUB DE LA CISTELLA - LECTURA 1

Vaig convocar una reunió a casa meva el dissabte a les onze del matí. Els pares havien anat a Ikea i no tornarien fins a les tres. Amb la setmanada vaig comprar tres litres de Cacaolat i un parell de bosses de croissantets. Els primers a arribar van ser els bessons, que es van quedar al·lucinats amb la col·lecció d'avions en miniatura i el munt de llibres que tinc sobre aeronàutica. Després van arribar l'Àlex i l'Iker, que es va haver de mullar la cara al lavabo perquè havia vist un nen mort a l'escala de casa meva. A dos quarts de dotze, quan ja estàvem asseguts a la taula del menjador i en Jerry es disposava a escriure una acta de la reunió, va arribar en Harry Porker.

—Què hi fas tu aquí? —li vaig demanar al llindar de la porta—. Qui t'ha convidat, si es pot saber?

—L'Iker. Em va dir que ens trobaríem a les onze a casa teva per fer un club. He vingut tan de pressa que no he tingut temps de dutxar-me.

El noi de segon, que es diu Pau Cusí, va arribar de seguida, quan encara discutíem si en Harry Porker es podia quedar o no, i jo ruixava la cadira on havia de seure amb un desodorant del pare, perquè no hi deixés cap rastre. En Pau va dur una bossa de gominoles, un detall que tothom va apreciar i aplaudir. I a tres quarts de dotze va arribar el darrer convidat, la gran sorpresa que els tenia reservada: l'Enric Mitjà.

Quan va entrar al menjador, tothom es va quedar en silenci.

EL CLUB DE LA CISTELLA - LECTURA 2

L'Àlex va fer el gest d'aixecar-se de la cadira i anar-se'n cap a casa. L'Iker va fer la mateixa cara que feia quan veia un mort.

—L'Enric també està convidat a la reunió —vaig informar-los.

La veritat és que l'Enric es va quedar tan parat com els altres, perquè no s'esperava trobar-los a la reunió. A l'Enric li vaig dir que hi hauria gent de segon, cosa que no era cap mentida, perquè hi havia en Pau, i que es parlaria del diari i de l'entrevista amb el director. Tots els de primer d'ESO convocats a casa meva odiaven l'Enric Mitjà, perquè l'Enric es reia d'ells. I jo havia aconseguit la proesa de reunir-los a tots plegats.

—Què hi fa aquest aquí? —em va preguntar l'Àlex.

—No em vas dir que era una reunió de freakis! —em va dir l'Enric.

Vam començar, doncs, amb una situació més aviat tensa. La veritat és que l'Enric és un desgraciat, i que a mi tampoc no em cau gens bé. Però dos factors van propiciar que el convidés: el primer era que l'Enric és el més eixerit de la classe, i que agrada a totes les nenes, i a mi també. I el segon era que volia donar mostres del meu poder davant de la colla de la cistella. La Martina havia canviat. La Martina s'havia convertit en una dona poderosa i es podia permetre el luxe de quedar amb un bandararra com l'Enric i fins i tot convidar-lo a casa seva.

EL CLUB DE LA CISTELLA - LECTURA 3

—No sé si m'interessa quedar-me —va dir l'Enric.

—A nosaltres tampoc no ens interessa que et quedis —li va contestar l'Àlex.

—Em sembla que me'n vaig a casa —va afegir l'Enric.

—A nosaltres ens sembla bé que ho facis —li va contestar l'Àlex.

—Seu, Enric. Si no t'agrada la reunió te'n vas —vaig dir-li, amable, mentre li acostava una cadira.

L'Enric, amb tots els ulls de la resta clavats a sobre com si fossin punyals, es va fer el valent i va seure. Aleshores, jo, per trencar el gel, vaig situar-me al cap de taula i vaig fer un resum del que s'havia comentat a la reunió fins aquell moment.

—M'agradaria formar una colla a l'escola. Serà una mena d'entitat secreta i ningú sabrà que existim. La meva germana ho va fer fa anys, amb una colla d'amics, i s'ho van passar molt bé. El misteriós diari que va agafar el de mates explica les aventures del grup de la meva germana...

—Quina mena d'aventures? —em va interrompre l'Enric.

—Feien accions contra coses o persones de l'escola.

—Quina mena de persones?

—Gent com ara tu —va dir l'Àlex.

L'Enric es va alçar de la cadira arrufant el nas i va fer el gest d'anar cap a l'Àlex per estomacar-lo.

—Si no hi ha una mica d'ordre no podré continuar! —vaig exclamar—. Seu, Enric, que encara no he acabat. Els de la colla de la meva germana actuaven plegats quan veien alguna cosa que no els agradava, o quan es cometien injustícies. Elaboraven un pla, el portaven a l'acció i aconseguien resoldre el cas sense que ningú de l'escola els descobrís.

EL CLUB DE LA CISTELLA - LECTURA 4

—Eren una mena de policia?

—Eren uns venjadors.

—Contra quines persones lluitaven? —va insistir l'Enric.

—La gent que estigui disposada a formar part del club podrà llegir el manuscrit de la meva germana. Allí, hi és tot explicat.

—A mi em sembla que l'hauríem de llegir abans, per saber si ens interessa o no participar en el club —va suggerir en Pau.

—Això és impossible. Si algú llegeix el manuscrit i després diu que no vol participar en les accions, la resta ens sentirem traïts, perquè la persona en qüestió coneixerà els nostres mètodes i ens podrà delatar.

—I el grup estaria format per les persones que som aquí? Només per aquests? —va preguntar l'Enric.

—De moment sí —vaig dir—. Però estem oberts a noves incorporacions, sempre que sigui gent de confiança.

—Jo no tinc res a veure amb vosaltres! —es va queixar l'Enric—. Jo formaria part de la colla si hi fossin els meus amics.

—Els teus amics? —li va preguntar l'Àlex—. La Martina està parlant de formar una colla, no una saca de merda!

L'Enric es va llançar com un boig sobre l'Àlex, que gairebé no va tenir temps d'aixecar-se de la cadira. Van caure tots dos per terra i es van barallar com dues bèsties sobre la catifa del menjador. En un moment donat, un dels cops de puny de l'Enric va sortir desviat i va anar a petar contra el marc de fotografies de la tauleta, que va fer caure el canelobre, el gerro rosa i la figureta del xinès com si fossin fitxes de dòmino.

EL CLUB DE LA CISTELLA - LECTURA 5

El terrabastall fou impressionant i es va saldar amb el trencament del vidre del marc, la partició en mil bocins del gerro i la decapitació del xinès.

—Voleu fer el favor de parar? Heu destrossat les coses de la meva mare!

—vaig cridar.

Els combatents em van fer cas i es van aixecar de seguida. A l'Àlex li sortia una mica de sang del nas, i en Tom es va haver d'estirar al sofà perquè és aprensiu a la sang, i quan en veu una gota es mareja.

Mentre en Jerry auxiliava el seu germà, vaig acompanyar l'Àlex al lavabo perquè es rentés la cara i li vaig posar una boleta de cotó fluix als narius. Quan vam tornar al menjador, l'Iker i en Pau ja havien recollit la destrossa, en Harry continuava menjant les engrunes dels croissants i l'Enric no hi era.

—Ha marxat —em va informar en Jerry—. Ha dit que no li interessa la reunió.

—Millor per a tots —va dir l'Àlex.

Quin desastre de trobada! Com podia formar un club amb gent tan impresentable?

Vaig pensar que seria millor fer-los tots fora de casa abans que trenquessin res més! Com s'ho havia fet la meva germana per trobar gent? Quina sort havia tingut de pertànyer a una classe com la seva!

Vaig tornar a seure a taula, completament desanimada. L'Àlex em va demanar perdó per la destrossa i va dir que estava disposat a parlar amb els seus pares per pagar els desperfectes.

En Tom i en Jerry van intentar treure la taca del sofà amb un remei que havien après de la seva mare.

EL CLUB DE LA CISTELLA - LECTURA 6

L'Iker va procedir a ruixar una vegada més en Harry Porker amb desodorant, ja que, pel que semblava, l'excitació ambiental augmentava la funció de les seves glàndules sudorípares.

—A mi, això del club, em sembla molt bona idea —va dir, de sobte, en Pau.

Vaig alçar el cap per mirar-lo, i el mateix va fer la resta dels presents.

—Sóc nou d'aquest any i no tinc amics a l'escola. Només us conec a vosaltres. Formar una colla no em sembla gens malament —va afegir.

—A mi també em sembla bé —va dir en Jerry.

Quan passaven tres minuts de la una del migdia, tots plegats vam signar l'acta de creació del club que havia escrit en Tom.

L'un rere l'altre vam estampar la nostra signatura a sota mateix d'on posava «Els membres del club». Aleshores, mentre l'Iker provava d'enganxar amb Super Glue el cap del xinès, vam concertar una reunió urgent el dilluns a l'hora del pati per decidir quina seria la primera missió del club. Teníem el cap de setmana per pensar els objectius i fer una llista de les coses que no funcionaven a l'escola. Dilluns ens trobaríem per parlar-ne. Tots hi vam estar d'acord.

—I no oblideu que es tracta d'una agrupació secreta —els vaig recordar—. Ningú no pot saber que existim!

Vam quedar que en Tom començaria a llegir el diari de la meva germana, i que el passaria a en Jerry. El diumenge a la tarda el durien a casa d'en Pau. En Pau el passaria a l'Àlex el dilluns abans de dinar, i ell, en acabar, el passaria a l'Iker.

EL CLUB DE LA CISTELLA - LECTURA 7

En Harry Porker va dir que no li agradava llegir, i que es refiava de l'opinió dels altres.

—I què passarà amb l'Enric? —va preguntar en Pau.

—L'Enric no ha de saber que hem format el club.

—I si sospita?

En Tom va dir que era perillós veure'ns a l'hora del pati, perquè l'Enric estaria pendent dels nostres moviments i ens podria delatar.

—I on podem quedar, doncs? —va preguntar l'Iker.

La cabina del lavabo era tan estreta que vam necessitar tres minuts per trobar l'estratègia per encabir-nos-hi. Cap de nosaltres era prou valent per compartir, sense màscara antigàs, aquell espai tan reduït amb en Harry Porker. En Tom va tenir la idea.

—Tu avui no pots assistir a la reunió, Harry, perquè encara no t'has llegit el manuscrit.

—Em vau dir que no era necessari! —es va queixar ell.

—No, no ho és, però com a mínim hauràs d'esperar que algú de nosaltres te l'expliqui de paraula, tal com vam quedar. O sigui que avui has de fer de vigilant.

En Harry Porker s'havia de quedar a la porta del lavabo dels nois i tenia la missió de picar de mans quan algú entrés a fer pipí o a beure aigua.

Vam decidir que piqués de mans perquè no sabia xiular. Aleshores la resta havíem de callar i no moure'ns fins que la persona o persones abandonessin el lavabo.

La reunió secreta no va anar gaire bé. Tots els nois tenien ganes de fer pipí a l'hora del pati, perquè en Harry no parava de picar de mans tota l'estona, i nosaltres havíem de callar i no podíem discutir ni debatre res.

EL CLUB DE LA CISTELLA - LECTURA 8

En Harry cada vegada picava més fluixet, com dissimulant, perquè es veu que la gent li deia de tot. No és normal que un nen aplaudeixi la gent que entra al lavabo.

Alguns es limitaven a dir «Ole!»; altres li preguntaven si s'havia tornat boig o si celebrava sant Pixat. La professora encarregada de vigilar el pati no li va dir res el primer cop que el va veure. El segon cop li va preguntar si es trobava bé. El tercer cop, cinc minuts més tard, va arribar acompanyada d'una altra professora i el cap d'estudis.

—Va tot bé, Adrià? —li va preguntar el cap d'estudis quan va comprovar que, tal com li havia dit la professora, un nen de primer d'ESO estava aplaudint del lavabo—. Hi ha algun problema?

—No, no. Tot bé.

—Aplaudeixes per alguna cosa especial, Adrià? Que estàs molt content? O angoixat?

—No, no. Estic bé.

Però en aquell moment entrava un altre noi al lavabo i en Harry tornava a aplaudir.

—Que t'agrada que els nois entrin a fer pipí, Adrià? Que has fet una aposta o alguna cosa semblant?

—Els compto, senyor Pere.

—Què comptes?

—Compto els nois que entren a pixar. Cada noi que entra és una picada de mans.

El cap d'estudis i les professores es miraven els uns als altres sense fer comentaris.

—I és una cosa que fas sovint, això de comptar nois que entren a fer pipí?

—Ho faig quan m'avorreixo, senyor Pere.

EL CLUB DE LA CISTELLA - LECTURA 9

Una de les professores se'n devia malfiar, perquè va insinuar al cap d'estudis que entrés a donar un cop d'ull. «Amb aquest nen... ja se sap, però per si de cas, comprova que no hi hagi cap cosa estranya», li va dir. Aleshores l'Adrià es va posar a picar de mans més fort que mai, i nosaltres vam restar en una immobilitat total pensant què podia significar aquell esverament.

—I com és que ara piques més fort, Adrià? —li va preguntar una de les professores.

—És que el senyor Pere és més gran. Pels adults he de picar més fort.

Es veu que una professora va comentar a l'altra que necessitava unes vacances, o una excedència.

El cap d'estudis va picar a la porta de la cabina on érem nosaltres. En Jerry i l'Àlex estaven drets sobre la tapa del vàter; l'Iker i jo, asseguts als seus peus, sobre la tapa, i en Tom i en Pau estaven drets a terra. Vam aguantar la respiració.

—Qui hi ha aquí? Vols fer el favor de contestar? —va cridar el cap d'estudis.

Aleshores en Tom va dir:

—Sóc jo, senyor Pere. En Tomàs Calvó.

—I què hi fas, aquí tancat?

—Vaig de ventre, senyor Pere.

A l'Àlex se li havia adormit una cama, perquè estava en una posició ben estranya enfilat al vàter. I amb els nervis va perdre l'equilibri i va caure sobre en Pau, que va picar amb l'espatlla contra la porta de la cabina.

—Què carai passa, Tomàs? Vull que obris la porta!

—És que ara mateix no puc, senyor Pere!

—O obres la porta o t'obro jo un expedient disciplinari!

EL CLUB DE LA CISTELLA - LECTURA 10

La professora també va entrar, alarmada pels crits del seu company, just en el moment en què vam obrir la porta. Amb els ulls com taronges i la boca oberta, el cap d'estudis i la professora van presenciar la nostra sortida ordenada, primer els que estaven drets, després els asseguts. Tots dos es van fixar en el fet que jo era l'única nena d'aquell grup de sis persones tancades en una cabina del lavabo dels nois.

—Aquesta segueix les passes de la seva germana —vaig sentir com la professora deia al cap d'estudis.

El senyor Pere em va ordenar que l'esperés al seu despatx abans de sortir al pati.

—Es pot saber què hi feies, allà tancada, amb cinc nens?

—Xerràvem —vaig dir.

—Només xerràveu? —va preguntar ell—. A veure, Martina: esteu en una edat complicada. Us esteu fent grans, i els vostres cossos canvien, tant per dins com per fora. Vull dir que potser no és la millor idea, aquesta de tancar-te amb cinc nens en una cabina del lavabo. No, creu-me, no és la millor cosa que pots fer. Segur que no hi ha res que necessitis explicar-me?

—No, senyor Pere.

—Vés al pati. I que no torni a passar, Martina.

—No ho digui a ningú que ens ha vist allí, senyor Pere, si us plau. Que sobretot no ho sàpiga l'Enric Mitjà, que dissabte quan ho vam fer a casa, ell també hi era, i no vull que sàpiga que ho hem tornat a fer sense ell.

El cap d'estudis es va quedar en silenci. Feia que no amb el cap, es mossegava les ungles, i no em va saludar quan li vaig dir adéu i gràcies.